

KAIP NUGALĖTI IŠPAŽINTIES BAIMĘ?

/ 8 /

Išpažintis nemalonus dalykas. ⁵risipažinti prie savo slapčiausių minčių, norų ir nedorų darbų, apie kuriuos, be Dievo, dažniausiai tik mes patys nežinome, nors ir tik prieš vieną asmenį, nemalonu. Nemalonu dėl patiriamos gėdos, nemalonu dėl galimo kunigo įspėjimo ar pabrėžimo, nemalonu ir dėl ne vieno kito dalyko, ypač dabar, kada ne vienam prisiejo praleisti ir vieną, ir du, ir daugiau metų. Dėl šito daugelis bijo eiti išpažinties. Biju, nes nebesuranda išpažintyje gaunamo gerumo atsverti tam nemalonumui. Dabar aš noriu pora žodžių pasakyti, ką daryti tokį dvasinį stovį priešjusiems tikintiesiems.

XXXXXXXXXXXXXXXX

Bijančių eiti išpažinties tikrai yra. Vienas žmogus man pasakojo, jog jaunesnis būdamas artindamasis prie klausyklos tiesiog virpėte virpėdavo. Ir pats gerai nežinojo dėl ko. Jis sakė, jog ir kiti jam tokį patį dalyką pasakojo. ⁶et vieno asmens paraginti, tie asmenys pradėjo dažniau eiti išpažinties, ir keistas dalykas, baimė visiškai pranyko. Paklausti, kodėl dabar nebijo, atsakė: "Mums patys nežinome. Pradėjau dažniau eiti ir nebebijau. Dabar aš galiu eiti kiekvieną savaitę ir nejaučiu jokios baimės".

Tiems asmenims baimės priešastis buvo nepripratimas atlikinėti išpažintį. Kiekvieną kartą, kaip tik jiems reikėda-

vo eiti išpažinties, jiems iškildavo didžiausias rūpestis, kaip jie ją atliks: kas reikės ir kaip reikės daryti? apim-davo baimė, kad tik kur nors nesuklystų, nes iš pat mažens turėjo sau į galvą įsi-kaļę kvailą mintį, kad tik kokį mažoį užmirš, tuojau pat kunigas griebis už ausies ar už plaukų, ar ką kitą jiems negero, nemalonus padarys. Ir nors niekada tokie dalykai jiems nebuvo pasitaikę, bet kvaila baimė neapleido. Ir pačioje išpa-žintyje visą savo dėmesį jie būdavo sutel-kę ne į jos esmę, o į atlikimo formą. Kaip pradėjo eiti dažniau, jie įsitikino, jog čia yra labai paprastas dalykas ir gali-mas atlikti be jokio įsitempimo, o kuni-gai ne tokie jau pikti žverys, kad už pe-sisukiną ne į sieną, o į bažnyčios pusę latų tuojau pat ir prarytų.

Mėnu, jog ir daugiau yra panašiai besibaiminencių ir taip pat galvojančių, kaip anie. Ką tokiems daryti? Virmiausia čia atrodo, nieko daugiau nereikia daryti, kaip tik eiti išpažinties ir taip prie jos priprasti, kaip ir aniems atsitiko. Bet jeigu jau taip bijomasi, galima priminti, jog bijomasi visai be reikalo. Išpažinty-je forma nestovi pirmoje vietoje, o jos turinys, esmė. Svarbu, kad žmogus norėtų pasitaisyti ir tam pasiekti stengtųsi iš-pildyti visas penkias atgailos dalis, o kaip jis jas išpildys, mažesnės reikšmės dalykas. Tiesa, yra priimta tam tikra iš-pažinties atlikimo tvarka ir jos reikia laikytis, bet nereikia taip skrupulingai dėl jos drebėti, kad per formą nieko kito nesimastytų. Žinoma, nereikėtų praleisti ir "Gerbė Jėzui Kristui", nei persišėgnojimų, nei pateriamos pozicijos prie klausyklos

langelio, nes pats jų išpildymas palengvian stikti išpažintį, bet, jeigu kas nors netyčia ir ne taip pasidarys, kunigas nekels į ausį. Žodžiu, besirengiant iš anksto reikia apie tai pagalvoti, kaip čia pačiam geriau visa padaryti, kad gerai išėitų ir visada gerai pasidarys. Čia nereikalaujama daugiau nieko, kaip protingo žmogaus, protingo apgalvoto elgesio. O jeigu bus galvojama, visada tik gerai pasidarys, nors ir ne visai pagal priimtą tvarką.

Čia tenka priminti ir bendrai kunigo daromas pastabas dėl išpažinties. Jų nereikia irgi bijoti. Nei joks kunigas, net ir pats nervuočiausias, nepadarys tokio išsišokimo, kuris penitentui padarytų nemalonumo. Nėra ko klausytis visokių anekdotų apie kažkada kažkieno stiktes išpažintis ir visokius nuodėmklausių ekscesus. Tai dažniausiai pasakojama tų, kurie nori išpažintį pajuokti ir save pateisinti dėl nėjimo. O jeigu kas nors panešsus ir buvo, tai ne taip, kaip pasakojama pagądinimui. Iš kitos pusės, kunigo žodis prie langelio klausyklos labai dažnai pavadinamas "barimu", nors jis nei iš tolo nėra į jį panešsus. Įprasciausias kunigo įspėjimas, kad ateiyyje vengtų kokios sunkios, dažnai pasikartojamčios nuodėmės, jau laikomas "barimu" ir dėl to užjgeminama. Bet ką gi kunigas turi daryti? Nesakyti? To praleisti jis negali. Pagaliau, jeigu jau aiškiai yra žinomas koks nuodėmklausis dėl savo liguisto nervuotumo, būdo keistumo, pas tokį galima neiti, galima pasirinkti tokį, prie kurio nebijoma eiti, bet visiškai neiti išpažinties pasiteisinant kunigo šiurkštumui neišmintinga ir negera. Bet kaip sakiau, čia dažniausiai būna perdėjimas iš peni-

tento puses ir tik paprastas užtušavimas savo apsilaidimo. Kur kitur tokie žmonės nesibijo prisiliesti daug griesčiau įspėjimų ir pabarimų ir tai ne prie keturių akių, o viešuose susirinkimuose ir tai moka nusidėmimą pakentėti. Taip tenai padaro dėl to, kad skaito, jog iš to pabarimo sekas geras, geriau sakant nekoncentruoti prarasti kokią nors naudą yra didesnis nemalonumas, už malonumą, kurį tenka pakentėti barant. Taip ir čia. Kai žmogus galvoja, jog kunigo įspėjimas ir kad ir pabarimas yra menkesnis, palyginus su tuo, ką jis išpažintyje gauna, po tiek padarytų šunybų, tji jie nekalis jokių protesto ir pakenčia. Eigu gi yra priešingai, labai abejotina, ar tas žmogus rimtai nori tvarkyti savo gyvenimą.

Dėl baimės, kuri kyla iš gėdos dėl padarytų nuodėmių, reikia pasakyti tai, kad ir čia nėra nenugalima kliūtis. Pirmiausia reikia atsiminti, kad jūs neturite ir net negalite padaryti tokių nuodėmių, apie kurias kunigas nežinotų. Visuomet jis daugiau čia už jus žino ir žinos. Dėl to niekas čia negali kunigo nuspybinti. O dėl pečio asmens, kuris tokias nuodėmes pasakoja ką jis gali galvoti? Irgi nieko. Pasitaiko kitiems, pasitaikė ir jums. Kad prie klausyklos langelio jam pasisakote irgi ne joks dyvas. Juk tam ir einama išpažinties. Kad jų daug pasidars? Kunigui irgi suprantama. Už tai jis ne barti jus gali, o tik aptarti, kaip čia padaryti, kad būtų bent kiek mažiau, jeigu jau taip daug darosi. Kad jūs stėjote ir jam pasisakote, jis tik gali pasidžiaugti, nes galėjote nestėiti ir nesisakyti. Tas stėjimas ir savęs nugalėjimas jam kaip tik rodo, jog jums patiems tos nuodėmės nepatinka ir norite jų nusikratyti. Dėl nuodėmės rūšių ir ši didelio dyvo kunigui nėra. Per gyvenimą jis irgi jų prisiklauso visokių. O konkrečiai

dėl ko gi žmonės labiausiai gėdinasi? Dėl nuodėmių prieš skaistybę. Daugiausia žinoma, jaunas žmogus, kuriam atrodo, jog tik jam vienam taip atsitiko ir niekas kitas taip nenusidėdą. O iš tiesų, kas tik čia žioplinėja, visiems taip atsitinka, nes visų gi vienokia prigimtis. Bet kas, kad, o jaunas žmogus čia turėtų būti visiškai atviras ir nieko nepijoti, nes kunigas jį dar labiau supras, negu kas nors kitas. Kiti čia dar tik pasijuoks iš visų bėdų, o kunigas visada priims rinta, kaip savo bėdą ir pasistengs padėti. Suaugusiam, šeimoje gyvenančiam žmogui čia jokių paslėptųjų negali būti ir, paprastai, nėra. Dėl to juo mažiau turėtų gėdytis. Pagaliau ir čia, juk kunigas žino, kad žmogus visokiame amžiuje gali pasirodyti silpnas. Kartais sako: "aš jau senas, senam ir toks dalykas atsitiko, bet kur dabar smukai, kad atsitiko?" Tik tau pačiam taip baisiai atrodo, nes be tos nuodėmės, dar yra ne mažesnė dozė puikybės ir dėl jos nenorima prisipažinti prie snos. Kas puikybės neturi ar mažiau jos turi, tas visada prisipažins, nes mokės nusikęminti. Bet aš jums galiu čia pasakyti, jog kaip tik tiems, kurie daugiausia puikybės turi, Dievas ir leidžia patirti, kokie jie miseriškai tuose reikaluose. Daugiau nuodėmių, dėl kurių reiktų labai gėdytis, nors jų yra daug ir įvairių, kaip ir nebėra. Paigi, turint geros valios ir neiškreiptą supratimą apie nuodėmkęnsį, galima nugalėti ir šią kliūtį.

Baigdamas dar pridėsiu vieną pastabėlę. Visos tos baimės ir sunkumai iškyla tik tiems žmonėms, kurie išpažinties eina ne gyvenimiškai, o su visokiais išrokavimais. Kas jos eina tik vienu tikslu: ieškodamas savo išganymo, savo išsivadavimo iš nuodėmės, tas tam tokių dalykų nebūna, nes jis eina labai

labai pasirūpą paprastai kaip vaikas eina
 pas mamą ar tėtį su savo bėda iš kurios ji
 jie tikrai išvaduos. Jis tai žino ir nežūri
 į jokias baimes ar gėdas. Ir su penitentais
 taip pat. Tėgul tik čia ima kristi kokios
 atominės bombos, tegul tik reikiama įvaro
 visiems mirties baimės, visi sakysite net ir
 pačias bjauriausias nuodėmes nieko negalvodam
 mi apie gėdą, nes prieš jus tebus tik viena
 baimė, baimė nepakliūti su jomis į smūnų
 pragarą. Del to, kai tik einate išpažinties,
 jei šitaip ir gnusiteiksite, tada išnyks jos
 baimė ir jūs ja pasinaudosite kaip reikiant.
 Amen.

1967.II.11